

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Desfășurarea primelor două ediții ale Festivalului național „Cîntarea României“ a scos în evidență extraordinarele resurse creatoare ale poporului nostru, talentul deosebit, diversitatea, varietatea actului creator, la care au participat sute de mii de artiști de toate categoriile sociale, de toate profesiile, fără deosebire de naționalitate. În același timp, a arătat și unele deficiențe, îndeosebi de natură organizatorică, dintre care cea mai importantă a fost caracterul sporadic, munca în salturi a multora dintre formațiile artistice amatoare. Activitatea multor formații s-a arătat, în repetate rânduri, a fi direct legată de participarea la diversele etape ale festivalului, ea diminuându-se, sau dispărînd, odată cu depășirea acestor etape.

rești — al căror repertoriu oferă comedii. La Caracal, renumită localitate din județul Olt, ființează de multă vreme un teatru popular, a cărui activitate îl situează printre formațiile fruntașe. Festivalul de care ne ocupăm a fost inițiat de acest teatru, cu sprijinul organelor județene de partid și al A.T.M., sub egida Consiliului Culturii și Educației Socialiste. La actuala ediție au participat Teatrul popular din Mediaș (cu spectacolul *Alibi* de Ion Băieșu), Teatrul popular din Slănic-Prahova (cu opereta *Drumu-i lung, povestea-i scurtă* de Florin Comișel și Cezar Tipa), Teatrul muncitoresc „Casa Științei” din București (cu spectacolul *În noaptea asta nu doarme nimeni* de Florian Potra), Teatrul popular din Slătina (cu spectacolul *Deșteapta pămîntului*

Festivalul de comedie al teatrelor populare și muncitorești

Actuala ediție a festivalului muncii și creației libere vădește, încă din fazele sale de început, o preocupare pentru continuitate. Sintem, cu această a treia ediție, în etapa selecțiilor județene, a competițiilor între formațiile întreprinderilor, localităților mici. Cu toate acestea, în întreaga țară, în toate domeniile activității artistice amatoare, putem constata apariția unor forme de manifestări ample, cuprinzătoare, menite să dea continuitate festivalului, menite să asigure un climat permanent de efervescență creatoare. Manifestări teatrale, demne de interes, au loc, cu precădere, în localități unde nu ființează instituții profesioniste de spectacole, astfel că publicul din aceste localități poate beneficia de reprezentații teatrale. Să amintim, din domeniul care ne interesează: *Festivalul echipelor de teatru amatoare, de la Slănic-Moldova, Festivalul de teatru de la Slănic-Prahova, Festivalul-concurs de teatru scurt, de la Săveni-Botoșani* și, recent, *Festivalul de comedie al teatrelor populare și muncitorești, de la Caracal*.

Această din urmă manifestare se află la prima ediție, și, cum rezultă din titlatura ei, încearcă să reunească formații artistice cu o structură organizatorică distinctă — teatre populare și muncito-

re de Victor Ion Popa), Teatrul popular din Drobeta-Turnu Severin (cu spectacolul *Alibi* de Ion Băieșu), Teatrul muncitoresc „Electronica” din București (cu spectacolul *Cu cine mă bat?* de Aurel Storin), Teatrul popular din Buzău (cu spectacolul *Snoave cu măști* de Ion Lucian și Virgil Puicea), în sfîrșit, teatrul-gază, cu spectacolele *Prostul* de I. Fulda, *Piatră la rinichi* de Paul Everac și *Ordinatorul* de Paul Everac.

Cum se poate observa, un program încărcat, care a oferit spectatorilor din Caracal, foarte numeroși și foarte iubitori de teatru, pe durata unei săptămîni întregi, o diversitate de reprezentații.

Subliniind de la bun început importanța acestei inițiative, care s-a dovedit demnă de tot interesul, trebuie arătat că programul nu a cuprins, totuși, multe dintre spectacolele cele mai izbutite, aflate, în momentul de față, în repertoriile teatrelor populare și muncitorești. Au fost prezentate spectacole slabe (*Prostul* de I. Fulda — Teatrul popular din Caracal) sau fără calități artistice deosebite (*Alibi* de Ion Băieșu — Teatrul popular din Mediaș); sau au fost invitate spectacole bune, într-adevăr, dar care nu se înscriu în profilul acestui festival (*Cu cine mă bat?* de Aurel Storin — Teatrul

muncitorească „Electronica“ din București); o echipă cu adevărat valoroasă, cum este cea a Teatrului muncitoresc „Casa Scînteii“ din București, și-a cheltuit eforturile și talentul, investindu-l într-o piesă veche, fără virtuți literare, cum e *In noaptea asta nu doarme nimeni* de Florian Potra. Organizatorii vor trebui să țină seama, la viitoarele ediții, de exigențele asigurării unui program corespunzător profilului pe care și-l propun.

Festivalul de la Caracal a arătat că trupele teatrelor populare și muncitorești dispun de talente remarcabile, viguroase, capabile să interpreteze, cu bune rezultate, roluri dintre cele mai dificile. Mișu Slătulescu și Mariana Sîratan, de la Caracal, Adrian Fereder și Nelu Hutart, de la Teatrul muncitoresc „Casa Scînteii“ din București, Cornel Zoter de la Teatrul muncitoresc „Electronica“ din București, Mihai Adamescu de la Buzău și alții sînt actori cu certe calități, în măsură să răspundă celor mai exigente solicitări. Calitatea arătată de echipele de interpreți ne îndreptățește să cerem teatrelor populare și muncitorești să abordeze curajos piese mai valoroase, mai

importante, fără să se teamă că vor fi copleșite de dificultățile interpretării. De altfel, festivalul a arătat că, bine îndrumate, echipele de teatru ale artiștilor amatori pot atinge performanțe remarcabile, așa cum s-a întîmplat cu Teatrul popular din Caracal, al cărui spectacol cu *Ordinatorul* de Paul Everac, pus în scenă de regizorul Tudor Mărăscu de la Teatrul Giulești, este foarte bun. În această ordine de idei, manifestarea de la Caracal a confirmat că realizările valoroase ale amatorilor din teatrele populare și muncitorești sînt condiționate de laborarea acestora cu artiștii profesioniști. Constantin Moruzan, Ion Lucian, Victor Moldovan, Constantin Dinischiotu, Tudor Mărăscu semnează regia spectacolelor prezentate, și contribuția lor la realizarea unor reprezentații de valoare s-a dovedit a fi cît se poate de fertilă.

Cu toate neîmplinirile sale, dar și cu certele realizări, *Festivalul de comedie al teatrelor populare și muncitorești*, de la Caracal, și-a demonstrat utilitatea și a argumentat convingător necesitatea reditării sale.

Rep.

Mihail Davidoglu, la 70 de ani

Aș vrea să-i dărui lui Mihail Davidoglu o pasăre pentru nemurire, o pasăre cu aripi în care ideea sună tainic, aidaoma florilor de mină. L-am considerat întotdeauna un drumeț care nu și-a clătinat niciodată credința, în steaua care l-a strigat. Întotdeauna mi-a apărut tînăr, așa cum, de fapt, este și astăzi, așa cum a fost în urmă cu atîția ani, cînd s-a hotărît să spargă ghețurile necunoscute, și să împlinte pe teritorii albe steagul aprins, de revoluționar. Nu știu dacă Mihail Davidoglu este numai un pionier al dramaturgiei socialiste românești, care avea să ajungă la înălțimile de astăzi. Istoria literară își are meandreele ei, și nu în calitate de istoric am însălat aceste rînduri. Dar știu, cu certitudine, că Mihail Davidoglu nu poate fi ocolit, ori de cîte ori ascensiunea dramaturgiei românești va fi luată în discuție, și că această realitate mi se pare că înseamnă mult.

De obicei, la ninsele cu argint aniversări, portretele au în vedere opera, și mai puțin omul care a făurit-o. Aș dori să cred că, în toate axiologiile, mult mai important este creatorul. O prietenie cu lanțuri secrete mă leagă, de cițiva ani, de acest bădița Mihai. Sînt lanțuri care au în ele aurul sincerității și frumusețea de a nu face, din respect, un punct cardinal convențional. Pe țărmul Mării Negre, la Neptun, am călătorit împreună, de cîteva ori, în adîncurile stufoase ale lumii spirituale, și nu ne-am certat. Ne-am despărțit, cu acea lumină sporită, pe care pleoapele o poartă numai în marginile bucuriei.

Farmecul omului Mihail Davidoglu cred că este mai bine adunat în manuscrisele sale nepublicate. De aceea, aș vrea să-i dau o întîlnire pentru ziua în care îmi va putea spune: „Dragul meu, de o oră sînt centenar“. Poate atunci, alături de memoriile sale, reapărat semnificante, vom fi mai lucizi și mai devotați adevăraților noștri prieteni. Poate atunci, vom rosti cu o și mai patetică gravitate, cutumiarul „la mulți ani!“

Paul TUTUNGIU